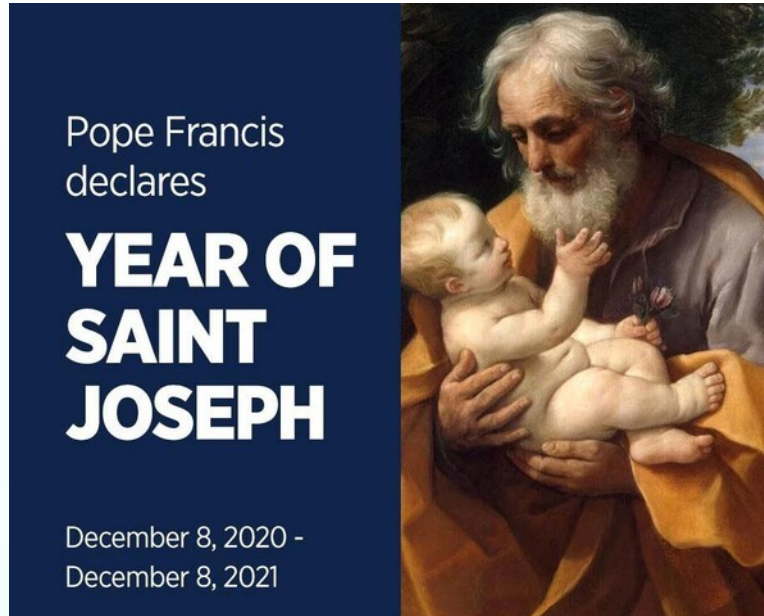

ข่าวกิจกรรมวัดบางแสน

ปีแห่งนักบุญยอแซฟ

การประกาศ ปีแห่งเฉลิมฉลองนักบุญยอแซฟ

วันที่ 8 ธันวาคม 2020

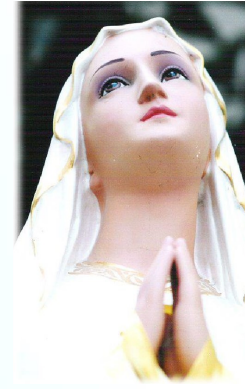
ในวันสมโภชพระแม่มาเรียผู้ปฏิสนธินิรมล สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส ทรงประกาศ
อุทิศตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2020 – 8 ธันวาคม 2021 ให้เป็น

ปีแห่งพระภักดาแห่งพระแม่มาเรีย

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสทรงประกาศ “ปีแห่งนักบุญยอแซฟ” ซึ่งทำให้
สัตบุรุษปลื้มปีติด้วยความประหลาดใจเป็นครั้งที่สอง ในวันสมโภชแม่พระปฏิสนธินิรมล
หลังจากการประหลาดใจครั้งแรก เมื่อเวลา 7.00 น. ขณะที่พระองค์เสด็จไปยัง “บันได
สเปน – Spanish Steps” แห่งกรุงโรม เพื่อมอบทั้ง “ชาวเมืองและชาวโลก” แต่พระแม่
มาเรียพรหมจารีย์ หลังจากนั้นภายในเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง สำนักข่าวแห่งสันตะสำนักก็
พิมพ์สมณลิขิตชื่อ “ด้วยหัวใจของบิดา **Patris Corde**” เพื่อรำลึกครบรอบ 150 ปีแห่ง
การประกาศว่า “นักบุญยอแซฟเป็นองค์อุปถัมภ์พระศาสนจักรสากล”

“ปีแห่งนักบุญยอแซฟ” จะเริ่มตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2020 เป็นต้นไป

จนถึงวันที่ 8 ธันวาคม 2021

สารวัด <http://www.bangsaenchurch.org>

วัดแม่พระเมืองลูร์ด

<< OUR LADY OF LOURDES CHURCH >> บางแสน

ปีที่ 27 ฉบับที่ 1351 วันอาทิตย์ที่ 17 มกราคม 2564/2021

ข้อคิด

ท่านคือซีโมน บุตรของยอห์น ท่านจะมีชื่อว่า เคฟาส” ซึ่งแปลว่า “เปโตร” หรือ “ศิลา”

ในฐานะที่เราเป็นศิษย์พระคริสต์ เราถูกเรียกให้มาติดตามพระองค์ ผ่านทางการเรียกของ
พระองค์และประสบการณ์ของเราที่พระองค์ “มาตุเกิด” เป็นคำเชื้อเชิญขององค์พระอาจารย์เจ้าให้
เราได้เข้าไปสัมผัสของพระองค์เหมือนกับศิษย์สองคนของยอห์น

เมื่อเราได้สัมผัสกับพระองค์ ในความรัก ความเมตตา และความสุขของพระองค์แล้ว เราพร้อมที่
จะเป็นศิษย์ธรรมดาที่กล้าออกไปประกาศให้คนอื่นรู้ว่า “เราพบพระเมสสิยาห์แล้ว” และเราจะ
กลายเป็นประจักษ์พยานด้วยชีวิตให้กับพระเยซูเจ้าให้คนอื่นได้รู้ว่า “นี่คือลูกแกะพระเจ้า” พระองค์ผู้
ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อไถ่บาปเรา

ปฏิทินสัปดาห์หน้า

วันพุธที่ 20 ม.ค.21	ระลึกถึง น.เฟเบียน พระสันตะปาปาและมรณสักขี น.เซบัสเตียน มรณสักขี
วันพฤหัสบดีที่ 21 ม.ค.21	ระลึกถึง น.อัครนุส พรหมจารีและมรณสักขี
วันศุกร์ที่ 22 ม.ค.21	ระลึกถึง น.วินเซนต์ สังฆานุกรและมรณสักขี
วันอาทิตย์ที่ 24 ม.ค.21	สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลธรรมดา

เรื่องน่ารู้ของคริสตชน

สัญลักษณ์ในคริสต์ศิลป์

หมวด 7 วัตถุที่ใช้ในศาสนพิธี (Religious Objects)

สมอเรือ (Anchor) ในศาสนาคริสต์ สมอเรือเป็นสัญลักษณ์ของความหวังและความมุ่งมั่น ความหมายในเชิงสัญลักษณ์ดังกล่าวที่มาจากจดหมายที่มีไปถึงชาวฮีบรู บอกเป็นนัยถึงคุณธรรมอันเป็นอมตะของพระวจนะแห่งพระเป็นเจ้าว่า “ความหวังที่เรายึดถือ เปรียบได้กับสมอเรือที่แน่นและมั่นคงแห่งจิตใจ ความหมายของสมอเรือในเชิงสัญลักษณ์ดังกล่าวพบได้ตามคาตาคอคมป์ของโรมยุคโบราณ และนำไปสลักไว้บนอัญมณีของชาวคริสต์ในสมัยก่อนสมอเรือใช้เป็นเครื่องหมายของนักบุญคลีเมนต์ผู้ถูกลงทัณฑ์ด้วยการโยนลงทะเลโดยมีสมอเรือถ่วงคอ และนักบุญนิโคลาสแห่งเมืองไมราซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ชาวเรือ

ข้อคิดสะกิดใจ

วันพิเศษ

วัน.. พิเศษ หนึ่งวัน ในรอบปี
 แห่ง.. หนไหน รอยยิ้ม พริ้มขึ้นบาน
 ความ.. พิเศษ ไม้ได้อยู่ แค่เพียงวัน
 รัก.. ที่มอบ ให้กันมา นำยินดี

วัน.. ที่มี ดอกไม้ ในทุกบ้าน
 แห่ง.. หนใด ใจสร่าง สุขยินดี
 ความ.. เป็นจริง วันนั้น สำคัญที่
 รัก.. ที่มี แต่จริงใจ ไม่เปลี่ยนแปร

ข่าวกิจกรรมวัดบางแสน

วันอังคารที่ 8 ธันวาคม 2020 สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส สร้างเซอร์ไพรส์ เปลี่ยนใจเสด็จไปสักการะรูปปั้นของแม่พระที่ใกล้บันไดสเปน ในกรุงโรม ก่อนหน้านี้ สมเด็จพระสันตะปาปาบอกยกเลิกการไปคารวะแม่พระที่ใกล้บันไดสเปนในปีนี้ เนื่องจากวิกฤตโควิด -19 แต่เข้าตรู

ท่ามกลางสายฝน พระองค์ก็เสด็จวางช่อดอกกุหลาบสีขาว ไว้ที่ฐานเสา ซึ่งมีรูปปั้นพระแม่มารีย์ยืนอยู่ และอธิษฐาน เพื่อที่พระนางจะได้เฝ้าดูแลกรุงโรมและประชาชน

เสร็จแล้วก็เสด็จไปยังมหาวิหารแม่พระ เพื่อทำพิธีมิสซาในโบสถ์แห่งการประสูติ ก่อนที่จะกลับไปวัดอีก

ประชาสัมพันธ์

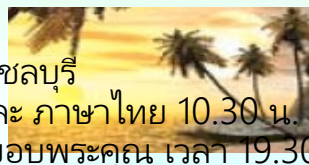
อาทิตย์ชวนคิด

ชีวิต คือพระพร

เราได้รับการเรียกที่แตกต่างกันไป เรียกให้เป็นครู เป็นหมอ เป็นพนักงาน และอื่นๆมากมาย สิ่งที่เราได้รับเรียกอาจจะทำให้เรารู้สึกไม่ตรงใจ แต่สิ่งนั้นเหมาะสมกับเราที่สุด ... บทเพลงสวดที่ 104 เขียนไว้ว่า **“...ถ้าพระองค์ทรงเรียกกลับมาสิ่งมีชีวิตก็ตาย และกลับเป็นฝุ่นดิน เมื่อพระองค์ทรงส่งพระจิตของพระองค์ลงมา สิ่งมีชีวิตก็ถูกสร้างขึ้น...”** เราถูกสร้างจากพระจิตของพระเจ้า พระองค์ทรงล่วงรู้ว่าสิ่งใดเหมาะสมและดีที่สุดสำหรับเรา เพราะเราเป็นของพระองค์ มาจากพระองค์ และจะกลับไปหาพระองค์ พระพรพิเศษต่างๆที่พระประทานให้เรานั้นก็แตกต่างกัน เพื่อให้เราช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การถูกเรียกมาพร้อมกับพระพรพิเศษเสมอ เพราะเมื่อเราถูกเรียกมาให้กระทำการสิ่งใด นั่นเป็นเพราะเรามีพระพรพิเศษนั้นที่คนอื่นไม่มี หลายครั้งที่เราปฏิเสธที่จะนำพระพรนั้นมาใช้ ด้วยเห็นว่าเป็นภาระอันหนักหน่วง พระเจ้าจะทรงรับพระพรนั้นกลับคืน

วัดแม่พระเมืองลูร์ด บางแสน

เลขที่ 167 ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
วันอาทิตย์ พิธีบูชาขอบพระคุณ ภาษาอังกฤษ เวลา 09.00 น. และ ภาษาไทย 10.30 น.
วันศุกร์ต้นเดือน วันเสาร์ นพวารแม่พระนิลจานุเคราะห์ และพิธีบูชาขอบพระคุณ เวลา 19.30

เมิดทรายใต้พระแท่น

น้องที่รัก

- ♥ ทุก ๆ วันได้อ่าน “ไลน์” วัดแม่พระของเรา เห็นว่ามีการแบ่งปันที่มีประโยชน์มากมาย เพียงพอต่อการหนุนความคิดและเลี้ยงจิตใจ การแบ่งปันของพี่น้อง มีทั้ง พระวาจา – ข้อคิด – ข่าวสาร – การส่งพร – และภาพส่งเสริมศรัทธานานา
- ♥ ที่จริงแล้ว ถ้าเราไม่ใช่คนประเภท “ผ่านตา แล้วปิดผ่านไป” เราจะได้ประโยชน์มากจากกันและกัน - แต่ที่น่าเสียดายที่ แนวโน้มทุกวันนี้ เพราะเหตุที่เรามีข่าวสารมากมายจนเหือ คนเราจึงกลายเป็นพวก Shop (หรือ เลือกซื้อ) ข่าวสาร กล่าวคือ ผ่านสายตา ถ้าไม่ใช่อะไรที่ตรงจริตของตน ก็จะปิดทิ้งไป ที่จริงแล้ว อะไร ๆ มากมายที่ผ่านเข้ามาในสายตา ในชีวิต ต่างมีประโยชน์ หากเราคิดว่า นั่นเป็นอีกวิธีหนึ่งที่พระเจ้า บอกอะไรบางอย่างแก่เรา ในโลกของขยะข่าวสาร เป็นแจกเช่นว่า หากเราอยากมีเงินเก็บ ก็ขอให้เก็บเงินจากสิ่งเล็กน้อยที่ผ่านมาในชีวิตประจำวัน นี้ย่อมดีกว่า การคอย ๆ ๆ หวัง ๆ ๆ ให้ถูก “หวย” รางวัลที่ 1 ไซ้ใหม่ หลายคนคอยหวัง เทหุน จนไม่ได้สังเกตวรรณยุกต์ “ ุ ” (ไม้เอก) ที่งอกออกมาเหนือคำว่า “หวย”
- ♥ ก็ไม่ยากเขียนอะไรนัก นอกจากข้อคิด “เล็ก ๆ” ที่ผ่านเข้ามาจากการไตร่ตรองส่วนตัวครับ
“จงตื่นเฝ้า และภาวนา
จงหาเวลา รู้จักและยอมรับความจริง ของชีวิตตน
จงฝึกฝน ปฏิบัติ สิ่งที่ถูก สิ่งที่ควร
จงอย่า บั่นป่วน ด้วยชีวิตของใครต่อใคร
จงอย่า หวั่นไหว กับเหตุการณ์ที่เป็นมา
และ จงภาวนา เสมอ เพื่อให้เรา ตื่นเฝ้า”
- ♥ ขอให้ เครื่องครัดในมาตรการป้องกันฯ - ใส่ใจ เข้าใจกัน เกื้อกูล และให้กำลังใจกัน และ ขอแม่พระคุ้มครองทุกท่าน

พ่อศักดิ์

นิทาน ความคิด คติสอนใจ

"รอยตะปู"

มีเด็กน้อยคนหนึ่งอารมณ์ไม่ค่อยจะดี พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขา 1 ถุงและบอกเขาว่า ทุกครั้งที่รู้สึกไม่ดี โโมโห หรือโกรธใคร ก็ตาม ให้ตอกตะปู 1 ตัวลงไปไว้ที่รั้วหลังบ้านก็แล้วกัน วันแรกผ่านไป เด็กน้อยตอกตะปูเข้าไปที่รั้วถึง 37 ตัว วันที่ 2 และ วันที่ 3 และแต่ ละวันที่ผ่านไป ผ่านไปจำนวนตะปูก็ค่อยๆ ลดลง ลดลงๆ เพราะเด็กน้อย รู้สึกว่า การรู้จักควบคุมตัวเองให้สงบ ง่ายกว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ

แล้ววันหนึ่ง หลังจากที่เขาสามารถ ควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น ใจเย็นมากขึ้น เขาเดินไปหาพ่อเพื่อบอกว่า เขาคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องตอกตะปูอีกแล้ว เพราะเขาได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาสามารถควบคุม ตัวเองได้ดีขึ้น ไม่มั่วทะลุมเหมือนแต่ก่อนแล้ว พ่อยิ้มแล้วบอกลูกชายว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ลองพิสูจน์ ให้พ่อดู

ทุกๆครั้งที่ลูกสามารถควบคุมอารมณ์ฉุนเฉียวของตัวเองได้ ให้ถอนตะปูออกจากรั้วหลังบ้านทีละ 1 ตัว วันแล้ววันเล่า เด็กชาย ก็ค่อยๆถอนตะปูออกทีละตัว ๆ จนในที่สุด วันหนึ่ง ตะปูทั้งหมดก็ถูก ถอนออกเด็กชายดีใจมากรีบวิ่งไปบอกพ่อของเขาว่า ผมทำได้แล้วครับ ในที่สุดผมก็ทำได้สำเร็จ พ่อไม่ได้พูดว่าอะไร แต่จงมือลูกของเขาไปที่รั้วนั้น แล้วบอก ลูกทำได้ดี มากทีนี้ลองมองกลับไปที่รั้วสิ เห็นมั้ยว่ารั้วมันไม่เหมือนเดิม มันไม่เหมือนกับที่มันเคยเป็น ก่อนหน้านี้ ลูกจำไว้นะ ว่าเมื่อไหร่ที่เราทำอะไรลงไปด้วยการใช้อารมณ์ สิ่งนั้นมักจะเกิดรอยแผล เหมือนกับการ เอามีดไปกรีดหรือแทงใครเข้า ต่อให้ใช้คำว่า..ขอโทษ..สักกี่หน ก็ไม่อาจจะลบรอยแผลหรือความเจ็บปวดที่เกิดกับเขาคนนั้นได้

ลูกจงจำคำว่า ..ขอโทษ..ไว้เสมอนะ ไม่ว่าเขาจะยกโทษให้เรา หรือไม่ก็ตามนะ จำไว้ อีกด้วยว่า สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น รอยร้าวที่เกิดขึ้นกับเขา เขาอาจจะไม่มีวันลืมนมันได้.....ตลอดไป สิ่งที่สำคัญคือ รู้ทันความโกรธให้เร็วที่สุด ทันทีกี่สติรู้ทันว่า เราปล่อยให้ความโกรธครอบงำ อย่างน้อยมันจะหยุดเฟื่องโทษคนอื่น วางความยึดมั่นที่เราถูกลงเป็นจุดเริ่มต้นของการแก้ไข สถานการณ์ ดีกว่าปล่อยให้ความยึดมั่นว่า ตัวเองถูกเสมอ หรืออิทธิมาณะมาทำลายทุกอย่าง รวมทั้งชีวิตตัวเราเอง

กลุ่มหนังสือพัฒนาจริย

เป็นนักศึกษาที่เรียน "หาคำตอบ" (ตอน2)

หลายคนคงพอเจอออกว่า ชีวิต "นายคนนี้" คือ ผมเอง การที่ชีวิตไม่ได้เป็นไปตามครรลองเหมือนคนส่วนใหญ่ เพราะตอนนั้นผมมีปัญหาทางความคิดตัวเองหลายด้าน ตั้งแต่ ความไม่แน่ใจตัวตน การไม่มีเป้าหมายจึงไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา การที่ยังไม่เข้าใจชีวิตอะไรหลายอย่าง และไม่มีใครคอยบอก สอนตรง ๆ ชีวิตเรียนรู้จากครูพักลักจำ การชอบพูดคุยกับคนที่ใหญ่กว่า และ... คือ เลือกที่จะเจ็บเอง รู้เอง ทุกอย่างล้วนมักต้องหาคำตอบให้ตัวเอง แล้วผมก็ดันชอบตั้งคำถามต่อหลายสิ่ง แถมไม่ชอบให้คำใจอีกต่างหาก..ผมจึงเป็น "นักศึกษา ที่หาคำตอบ" ตลอดมา แม้กระทั่งเรื่องที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ผมก็หาคำตอบว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น หรือใครมาถามอะไรแล้วตอบไม่ได้ ก็จะรู้สึกว่าจะต้องไปหามาตอบ ไม่ใช่เพราะอยากเก่ง อยากตอบ แต่พอมันเป็นคำถามขึ้นมาแล้วตั้งที่บอก "ผมจะหาใจ"...

กลับไปเรื่องเรียน เมื่อเรียนมหาวิทยาลัยได้ 4 ปีและยังไม่มีที่ทำงาน ผมก็เลือกไปทำงาน โชคดีที่การเรียนรามคำแหงทำให้เรายังไปต่อทางการศึกษาได้ (เรียนไปต่อเรื่อย ๆ) แต่มันไม่ง่ายสำหรับคนไม่ใฝ่เรียนอย่างผม และพอได้เริ่มใช้ชีวิตการทำงาน ก็ยิ่งใฝ่ไปเรียนรู้เรื่องการทำงานเสียมากกว่าเข้าไปอีก และยังไม่สนใจการเรียนจริง ๆ เข้าไปใหญ่ จึงมุ่งหน้า "ใช้ชีวิต" ของผมต่อไป เมื่อชีวิตหาคำตอบให้กับสิ่งต่าง ๆ มากมาย แม้มันจะนำมาใช้ไม่ได้กับตัวเอง แต่ก็ได้รู้ เห็นหลายสิ่งที่เราไม่คิด ไม่เคยมอง ไม่เคยสนใจ ทั้งความรู้รอบตัว และความรู้ไกลตัว.. ไม่เคยเลิกเป็นนักศึกษา คงต้องบอกก่อนว่าเหมือนจะดูมีข้อดีอยู่บ้างทางทักษะความคิด แต่ชีวิตไร้ระเบียบแบบนี้ไม่ใช่เรื่องดีเลย (ไม่ดีจริง ๆ) เพราะมีโอกาสมากมายที่จะไปในทางลบ ผมอาจแค่โชคดีที่ไม่หลุดเลื่อนลอยไป... แม้ในที่สุดจะเรียนจบปริญญาตรี แต่ชีวิต ทักษะการทำงานล้วนมาจากการศึกษาเองแทบทั้งสิ้น มันก็ทำให้หลงผิดไปด้วยว่า การศึกษาไม่จำเป็นต้องมีระบบ ที่จริงบางเรื่องก็ได้ แต่บางเรื่องก็ใช้ไม่ได้เพราะมันก็ทำให้เราบางอย่างไปมาก การแค่มิประสบความสำเร็จผ่านมา หรือการอ่านแค่ตำราจบไม่เพียงพอ ไปจนถึง ยิ่งศึกษาและมีประสบการณ์ ผมยิ่งพบว่าเรายังไม่รู้อะไรอีกมากจริง ๆ

ทุกวันนี้แม้การเรียนจะจบระดับปริญญาโท แม้จะได้อะไรมามากขึ้น แต่ความเป็น "นักศึกษา" ก็ติดเป็นนิสัยไปแล้ว เพียงแต่ลดสิ่งที่ "แค่อยากรู้" ไปมาก ไม่พยายามตอบคำถามของคนอื่น (ที่ไม่รู้) โดยไม่จำเป็น ก็ยังมีอะไรที่ยังอยากรู้อีกหลายอย่าง และด้วยหน้าที่การงาน ผมจึงต้องอ่านหนังสือ "เฉพาะที่ปรับใช้ได้" ตั้งเป้าปีละอย่างน้อย 24 เล่มขึ้นไป อ่านบทความ สารต่าง ๆ มากกว่า 3 บทความต่อวัน ฟัง Podcast เฉลี่ย วันละ 2 ตอน ไม่นับการค้นคว้า ค้นหาอะไรที่ติดขัดในแต่ละวันด้วยตัวเองอีกเสมอ..ดูผิวเผินอาจไม่มากอะไรแต่หากทำสม่ำเสมอจะพบว่า กินเวลาพอสมควร กับสิ่งที่รู้สึกว่าเป็นต้องเรียนรู้ ต้องศึกษาอย่างขาดไม่ได้

ที่เล่ามา ผมไม่มี "ชีวิตนักศึกษา" จริง ๆ เหมือนหลายคน แต่ชีวิตหนึ่งไม่พ้นการเป็น "นักศึกษา" เลย ยิ่งด้วยอาชีพ การดำเนินชีวิต ประกอบกับนิสัยเดิม ที่ยังคงอยากรู้อะไรต่าง ๆ ไม่เคยจางหายไป ทำให้ผมอาจต้องกลายเป็น นักศึกษา ไปตลอดชีวิต

ชีวิต "นักศึกษา" คนหนึ่ง

A Life In A Day @sinhawat